

Η Α΄ ΣΤΑΣΙΣ ΤΩΝ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΩΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΑΝΙΕΡΟΝ ΝΑΟΝ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Τό ἑσπέρας τῆς Παρασκευῆς τῆς Α΄ Ἑβδομάδος τῶν Νηστειῶν, 6^{ης}/19^{ης} Μαρτίου 2021, ἔλαβε χώραν εἰς τόν Πανίερον Ναόν τῆς Ἀναστάσεως ἡ ἀκολουθία τῶν Χαιρετισμῶν τῆς Ὑπεραγίας ἡμῶν Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας.

Κατ' αὐτήν ἀνεγνώσθη τό Μικρόν Ἀπόδειπνον, ἐψάλη ὁ Κανὼν τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου «Ἀνοίξω τό Στόμα μου» ὑπό τοῦ Ἱεροδιακόνου Συμεὼν δεξιὰ καί ὑπό τοῦ κ. Βασιλείου Γκοτσοπούλου ἀριστερά καί ἀπηγγέλησαν οἱ Οἴκοι τῆς Α΄ Στάσεως τῶν Χαιρετισμῶν τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου ἀπό Α΄ ἕως Ζ΄, ἴτοι “Ἄγγελος Πρωτοστάτης...”, “Βλέπουσα ἡ Ἁγία...”, “Γνώσιν ἄγνωστον γνῶναι...”, “Δύναμις τοῦ Ὑψίστου...”, “Ἐχουσα Θεοδόχον ἡ Παρθένος τὴν μήτραν...”, “Ζάλην ἔνδοθεν ἔχων λογισμῶν ἀμφιβόλων...” ὑπό τοῦ προεξάρχοντος τῆς τελετῆς Μακαριωτάτου Πατρός ἡμῶν καί Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου, τοῦ καί ὁμιλήσαντος πρὸς τοὺς πιστοὺς διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ:

«Ἐξέστη τά σύμπαντα ἐπὶ τῇ θείᾳ δόξῃ σου, σὺ γάρ ἀπειρόγαμε Παρθένε, ἔσχες ἐν μήτρᾳ τόν ἐπὶ πάντων Θεόν, καί τέτοκας ἄχρονον Υἱόν πᾶσι τοῖς ὕμνοῦσι σε σωτηρίαν βραβεύοντα». Καί ἀπλούστερον: Τά σύμπαντα ἔμειναν ἐκστατικά, ἐξαιτίας τῆς θεϊκῆς δόξης σου, διότι σὺ, Παρθένε, ἡ ὁποία δέν ἔχεις ἐμπειρίαν γάμου, συνέλαβες εἰς τὴν μήτραν σου τόν Θεόν, ὁ ὅποιος ἐξουσιάζει τά πάντα καί ἔτεκες τόν ἄχρονον Υἱόν, ὁ ὅποιος δίδει ὡς βραβεῖον τὴν σωτηρίαν εἰς ὅλους ἐκείνους, οἱ ὅποιοι σέ ὕμνοῦν», ἀναφωνεῖ ὁ ὕμνωδός τῆς Θεοτόκου, Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Οἱ Θεοφόροι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας ἐθέσπισαν, ὅπως κάθ' ἐκάστην ἑβδομάδα τῶν Νηστειῶν τῆς Ἁγίας Τεσσαρακοστῆς ἀναμέλπωμεν τό “Χαῖρε τοῦ Ἀγγέλου Γαβριήλ”, δηλονότι τοὺς Χαιρετισμοὺς εἰς τὴν Θεοτόκον καί Μητέρα τοῦ Θεοῦ Λόγου, τὴν ὑπερευλογημένην καί ἀειπάρθενον Μαρίαν.

Ἐν τῷ ἀγίῳ προσώπῳ τῆς Παναγίας Μαρίας, τῆς ἐκ Ναζαρέτ, αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καί δοξολογοῦμεν τό μήνυμα τοῦ ἀφράστου μυστηρίου τῆς θείας Οἰκονομίας, δηλονότι τῆς ἐνσαρκώσεως καί ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου, τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. «Τοῦτο τῆς πρὸς ἀνθρώπους θείας καταλλαγῆς (Ρωμ. 5,10) τό μυστήριον, λέγει ὁ ἅγιος Ἀνδρέας Κρήτης, τοῦτο πανηγυρίζομεν, τὴν τοῦ Θεοῦ πρὸς ἀνθρώπους συνάφειαν, τὴν τοῦ προσλήμματος θέωσιν, τὴν τῆς εἰκόνης ἡμῶν ἀναμόρφωσιν, τὴν εἰς τό κρεῖττον ἀλλοίωσιν, τὴν εἰς τοὺς οὐρανοὺς ὕψωσιν καί ἀνάβασιν». [Αὐτό πανηγυρίζομεν σήμερον, τὴν ἔνωσιν τοῦ Θεοῦ μέ τοὺς ἀνθρώπους, τὴν θέωσιν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, τὴν ἀναμόρφωσιν τῆς εἰκόνης μας, τὴν μεταβολὴν μας πρὸς τό καλύτερον, τὴν ἀνύψωσιν καί ἀνάβασίν μας εἰς τόν οὐρανόν].

Ἴδού διὰ τί ὁ ὕμνωδός διὰ στόματος τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριήλ ἀναφωνεῖ τῇ Θεοτόκῳ: “Χαῖρε, δι’ ἧς ἡ χαρὰ ἐκλάμπει. Χαῖρε δι’ ἧς ἡ ἀρά ἐκλείπει. Χαῖρε

τοῦ πεσόντος Ἀδάμ ἢ ἀνάκλησις. Χαῖρε τῶν δακρύων τῆς Εὔας ἢ λύτρωσις”. Καί ἰδοὺ πάλιν διὰ τί “ἐξέστη τά σύμπαντα ἐπὶ τῇ θείᾳ δόξῃ τῆς ἀπειρογάμου Παρθένου”.

Ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος καὶ Παρθένος Μαρία εἶναι αὕτη, ἡ ὁποία διὰ τῆς ὑπακοῆς αὐτῆς εἰς τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, “ἰδοὺ ἡ δούλη Κυρίου, γένοιτό μοι κατὰ τό ρῆμά σου”, (Λουκ. 1,38), ἠλευθέρωσε ἐκ τῆς ἀρᾶς / τῆς κατάρρας τόν μέν πεσόντα Ἀδάμ διὰ τῆς ἀνακλήσεως αὐτοῦ, τήν δέ Εὔαν διὰ τῆς τῶν δακρύων λυτρώσεως αὐτῆς.

Μέ ἄλλα λόγια, ἡ κατάρρα ὡς συνέπεια τῆς πτώσεως καί παρακοῆς τοῦ Ἀδάμ, εἰσήγαγεν εἰς τό ἀνθρώπινον γένος τόν θάνατον τῆς ἁμαρτίας, ὡς λέγει ὁ θεῖος Παῦλος: «ὡσπερ δι’ ἐνός ἀνθρώπου ἡ ἁμαρτία εἰς τόν κόσμον εἰσῆλθε καί διὰ τῆς ἁμαρτίας ὁ θάνατος, καί οὕτως εἰς πάντας ἀνθρώπους ὁ θάνατος διήλθεν, ἐφ’ ᾧ πάντες ἥμαρτον», (Ρωμ. 5,12)· «ἐκείνου [τοῦ Ἀδάμ] πεσόντος», λέγει ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος, «καί οἱ μὴ φαγόντες ἀπό τοῦ ξύλου [τῆς ζωῆς] γεγόνασι ἐξ ἐκείνου πάντες θνητοί».

Ἡ Θεοτόκος καί ἀειπάρθενος Μαρία διὰ τῆς ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων αὐτῆς ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ Γεννήσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου, Κυρίου δέ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀνεδείχθη Μήτηρ τῆς Ζωῆς, ἡ δέ Ζωή ἦν ὁ Χριστός. «Εγὼ εἶμι ἡ Ἀνάστασις καί ἡ ζωή. Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ κἂν ἀποθάνῃ, ζήσεται, καί πᾶς ὁ ζῶν καί πιστεύων εἰς ἐμέ, οὐ μὴ ἀποθάνῃ εἰς τόν αἰῶνα», (Ἰωάν. 11,25–26), λέγει Κύριος. Ἰδοὺ λοιπόν διὰ τί ὁ ὑμνωδὸς βοᾷ καί λέγει: «Σὺ γάρ, ἀπειρόγαμε Παρθένε, ἔσχες ἐν μήτρᾳ τόν ἐπὶ πάντων θεόν καί τέτοκας ἄχρονον Υἱόν πᾶσι τοῖς ὑμνοῦσι σέ σωτηρίαν βραβεύοντα».

Ἐπειδὴ ἀκριβῶς ὁ ἄχρονος Υἱὸς καί Λόγος τοῦ Θεοῦ ἀνέλαβε τήν ἡμετέραν ἀνθρωπίνην οὐσίαν ἐκ τῆς Παρθένου Μαρίας καί ἀνεμόρφωσεν αὐτήν εἰς Ἐαυτόν, διὰ τοῦτο Οὗτος ὁ Χριστός βραβεύει (παρέχει) τήν σωτηρίαν εἰς πάντας τοὺς ὑμνοῦντας καί τιμῶντας τήν Θεοτόκον καί Μητέρα Αὐτοῦ. «Ἡ μήτρά σου θεόν ἡμῖν ἔτεκε, μεμορφωμένον καθ’ ἡμᾶς· ἀλλ’ ὡς Κτίστην πάντων, δυσώπει θεοτόκε, ἵνα ταῖς πρεσβείαις ταῖς σαῖς δικαιωθῶμεν», ἀναφωνεῖ ὑμνολογικῶς καί ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας Κρήτης.

Ὅντως, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, τά σύμπαντα, ἡ ἔλλογος καί ἄλογος φύσις, ἐξίστανται καί ἴστανται ἐνώπιον τοῦ μεγαλειώδους καί ἀκατανοήτου μυστηρίου τῆς ἀειπαρθένου Θεοτόκου Μαρίας. Διό καί ὁ ὑμνωδὸς σπεύδει κραυγάζων: «Χαῖρε βουλῆς ἀπορρήτου μύστις. Χαῖρε σιγῆς δεομένων πίστις». Μέ ἄλλα λόγια, ἡ Θεοτόκος ἐγένετο συμμέτοχος «τῆς ἀπορρήτου βουλῆς τοῦ Θεοῦ» ἀφ’ ἐνός καί πρότυπον ὑπακοῆς εἰς τήν πίστιν ἀφ’ ἑτέρου. «Ὑπακοῆς ἡ πίστις δεῖται μόνης, οὐ πολυπραγμοσύνης. Καί ὅταν ὁ θεὸς ἐπιτάτῃ πείθεσθαι, οὐ περιεργάζεσθαι δεῖ», λέγει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός.

Εἰς τοῦτο καί ἡμεῖς καλούμεθα εἰς τήν ὑπακοήν τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν πίστεως καί τήν διὰ νηστείας καί μετανοίας συμμετοχὴν ἡμῶν εἰς τό Ἅγιον Πάσχα. Μετά δέ τοῦ ὑμνωδοῦ δεηθῶμεν τῆς Ὑπερευλογημένης Θεοτόκου καί Μητρὸς τοῦ Θεοῦ καί εἴπωμεν: «Ἀπώλεσα, τό πρωτόκτιστον κάλλος, καί τήν εὐπρέπειάν μου· καί ἄρτι κεῖμαι γυμνός, καί καταισχύνομαι... Θεοτόκε ἡ ἐλπίς, καί προστασία τῶν σέ ὑμνούντων, ἄρον τόν κλοιόν, ἀπ’ ἐμοῦ τόν βαρύν, τόν τῆς ἁμαρτίας, καί ὡς Δέσποινα ἀγνή, μετανοοῦντα δέξαι με». Ἀμήν. Καί εὐλογημένον τό στάδιον τῆς Ἀγίας νηστείας.

Ἐν οἷς καί ὁ Γενικός Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κ. Εὐάγγελος Βλιώρας μετὰ προσωπικοῦ τοῦ Προξενείου καί τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας